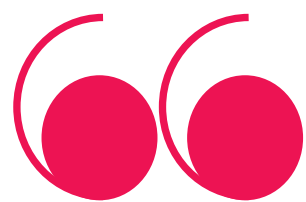

היה לי ברור
שאני אהיה אמא,
 עם בן זוג או בלעדיו.
 הדבר היחיד שהלחיץ
 אותי זה הבדיקות.
 זה כנראה משהו
 שנצרר לי בגוף. טיפלו
 בי כל כך הרבה שאין
 לי כוח שייגעו בי

פחדתי שאנשים
יראו את הבטן בעין
לא יפה, שישאלו את
 עצמם אם התחתנתי
 או אם עשיתי הפריית.
 אבל הבנתי שתהיה
 לי שמחה

לא רק ששרדתי, אני עומדת להביא חיים חדשים

שרי בן-ארויה הייתה קצינה מוערכת בחיל האוויר כשהפיגוע במלון פארק הותיר אותה יתומה מאב ופצועה אנושות. הרופאים לא חשבו שתשרוד, אבל היא נלחמה בלי הפסקה כדי לחזור להיות בחורה עצמאית, עם רישיון נהיגה ובית חלומות משל עצמה. ועדיין, דבר לא הכין אותה לרגע שבו חודש אחרי שנפרדה מבחור, גילתה שהיא בהיריון

שרון רופא אופיר | צילום: גל חרמוני

הרברים קרו לי במקביל". היא בת 33. רחוקה 13 שנים ואין ספור מט' רות שסימנה לעצמה, וגם השיגה, מהרגע שבו מחבל מתאבד ריסק את חייה הקודמים. "בהת' חלה זה היה לחזור לדבר, ללמוד מחדש לתפקד, לחזור ללכת, לחזור לנהוג. עכשיו זה הבית שבי' נייתי ושאליו עברתי לאחרונה וההיריון שהגיע בהפתעה".

ולי בשלב הזה של חייה, העובדה שהרברים אינם קורים לפי התוכניות לא הייתה צריכה להפתיע אותה. ובכל זאת, בתוך האושר הגדול שאופף את שרי בן-ארויה, מי שהייתה הפצועה הקשה ביותר בפיגוע במלון פארק בנתניה ב-2002, מעורב גם בלבול. "התוכנית שלי הייתה לבי' נות לי בית משל עצמי, ורק אחר כך להתחיל לתכנן היריון", היא מספרת. "הופתעתי שכל

”התפללתי שהיא תחיה.
שתלך, שתדבר. מי דמיין
שאהפוך לסבתא?”
שרי והאם קורין

איפור: סנטלה קריחלי

● בלומר, לא תכננת אותו?

”לפני פחות משנה הכרתי מישוהו. יצאנו תקופה ואחרי שנפרדנו גיליתי שאני בהיריון. החלטנו יחד שמשאירים אותו. חודשיחודשיים לא עיכלתי. חשבתי על איך יגיבו אנשים, פחדתי שיראו את הבטן התופחת בעין לא יפה, שישאלו את עצמם אם התחתנתי או אם עשיתי הפרייות. אבל אחר כך הבנתי שתהיה לי שמחה. אני לא רוצה לסגור דלתות. החיים לימדו אותי שיש כאב, געגוע, אבל במקום שבו דברים נגי מרים, מתחילים דברים חדשים. היום אני יודעת שניצחתי. ניצחתי את הטרור. לא רק ששרדתי, אני גם עומדת להביא חיים חדשים לעולם.”

היא צפויה ללדת בינואר הקרוב. ידיה מלטפות ללא הרף את הבטן המתעגלת והיא מסרבת לגלות מה מין העובר. ”העובר שלי חי בשאנטי באנטי. הוא זו לו בשקט בשעות הערב ומספיק שאני ואמא יודעות מה יש לי בבטן”. ובכל זאת, היא מספרת שהתפללה למין מסוים ושבקשתה נענתה. ”גם שם כבר בחרתי”, היא מוסיפה.

הערב האחרון ביחד

הפיגוע ששינה את חייה התרחש שבוע לפני יום הולדתה ה־20. שרי, אז קצינת מודיעין בחיל האוויר, יצאה הביתה לחג הפסח. הוריה, שרצו לפנק אותה, החליטו לחרוג ממנהגם ובמקום לחגוג את ליל הסדר בבית, כרגיל, לחגוג בבית מלון הסמוך לביתם. קורין (55), אמה של שרי, עוד זוכרת איך ”שמעון ואני חשבנו שזה לא יהיה הוגן שבסוף ארוחת החג שרי תעמוד במטבח כדי לעזור לי לשטוף כלים.”

עם הגיעם למלון באותו ערב חג, התיישבו בני המשפחה בשולחנות 11 ו־12. לצדה של שרי ישבו הוריה, אחיה אלעד, שהיה אז בן שמונה וחצי, אחותה הילה, שהייתה אז בת 13 (בני 22 ו־26 היום), ועמם בני משפחה נוספים וחברים. ”אני זוכרת שנכנסנו למלון והפנו אותנו לשבת בשולחנות שמצד ימין”, משחזרת האם קורין.

היו לי הרבה שיחות עם

אלוהים: למה אבא שלי היה צריך להירצח, למה נפצעתי, למה אני, אדם עצמאי כל כך, צריכה להיות תלויה באנשים

היד שלי לא מתפקדת.
את עושה קוקו? אני לא יכולה. את מבשלת? אני מכינה אוכל בשעתיים.
כשהצעתי לך כוס מים, נתתי לך בחד פעמי כדי לא לרוחוץ את הכוס

”חלקנו כבר ישבו וחלקנו עוד לא. אבא שלי שאל את שמעון למה הוא עומד, ובעלי ענה לו שהוא מחכה לחבר שאמור להגיע. חייו של החבר ניצלו בוכות האחר.”

באותם רגעים נכנס למקום מחבל מתאבד מחופש לאישה ופוצץ את חדר האוכל. 30 בני אדם נהרגו, 160 נפצעו. אביה של שרי, שמעון, נהרג במקום. אמר, קורין, איברה את ההכרזה והפרמדיק הראשון שברק אותה חשב שהיא כבר לא בחיים. ”מעוצמת הפיצוץ עפתי ושברתי צלע, שחררה לריאה ועשתה לי שטף דם בכל בית החזה. הוא פשוט לא הצליח לשמוע דופק. למרבה המזל, פרמדיק שני שרצה לוודא את האבחנה שמע פתאום דופק חלש והציל את חיי.”

הילה ואלעד נפצעו קשה ופוננו עם האם לבית

החולים הלל יפה בחררה. שרי, שמצבה הוגדר אנוש, הוטסה לבית החולים רמב”ם בחיפה. במשך 11 יום היו קורין וילדיה מאושפזים. הם לא יכלו לצאת ללוויה של שמעון וגם לא לשהות לצד מיטתה של שרי, שנלחמה על חייה. ”בהתחלה לא נתנו לי סיכוי”, אומרת שרי. ”אף אחד לא חשב שאשרוד. רסיס נכנס דרך העין הימנית וגרם לפגיעה בראש, הייתי מחוסרת הכרה במשך שבועיים. הרופאים אמרו לאמא, ’תצפי לגרוע מכל’. אף אחד לא ידע לומר מה גרמה פציעה כזו, ואפילו אם אחיה – אם אוכל אי פעם לקום או לדבר שוב. גם כששכתי להכיר עוד היה חשש לחיי.”

מיד כשהשתחררה האם קורין מבית החולים, היא נסעה לבית החולים רמב”ם, אל שרי. ”נכח נסתי לטיפול נמרץ, עברתי על פניה ופשוט לא זיהיתי אותה”, היא משחזרת. ”שרי הייתה נפוחה כמו בובת גומי גדולה, מחוברת בכל מקום אפי שרי לצינורות, אלקטרודות בראש. התפללתי אז שתחיה, ויותר מכל ביקשתי שתחזור לעצמה. ”תחושת הבטן שלי אמרה לי שלא יכול להיות ששרי תוותר ותרים ידיים. זאת לא שרי שאני מכירה. ידעתי שהיא תילחם ולכן נלחמתי איתה. הייתי איתה לאורך כל הדרך: בשיקום, במלחמות מול משרד הביטחון שלא נגמרות. בכל שלב התפללתי כאילו זה הקרב הראשון וידעתי שיחד נעבור אותו. בהתחלה התפללתי שתחיה, אחר כך שתלך, אחר כך שתדבר. מי דמיין בכלל שאהפוך לסבתא? לא יכולתי לדמיין את זה.”

● שרי, מה את זוכרת מהימים ברמב”ם?
”אני זוכרת תמונה מעורפלת של אישה קטנת קומה שעברה כמנקה בבית החולים. היא הייתה זו שהבחינה שהעיניים שלי פקוחות ואני זוכרת אותה עומדת בחדר ומנקה. זה הויתרן היחיד שיש לי מרמב”ם. לפני כן אני זוכרת שניקיני את המטבח לפני פסח, מעבר לזה ממש כלום.”

● מתסכל?
”הציעו לי היפנוזה, ואמרתי לעצמי שיהיה לי קשה לראות את המראות, שיותר טוב שאני

לא זוכרת. סיפרו לי שישבתי בין אבא לאמא, ואולי זה הדבר היחיד שמנחם אותי, שרגע לפני שאבא נרצח הייתי ממש קרובה אליו".

● **מתי סיפרו לך שאבא איננו?**

"כל הזמן סימנתי עם האצבעות, רציתי לשאול ולא יכולתי לדבר. היינו משפחה של חמישה, אז הראיתי כל הזמן עם האצבעות ושאלתי איפה החמישי. שבוע אחרי שהגעתי לבית לוינשטיין, פוניתי לבית החולים מאיר בכפר סבא מחשש לתסחיף ריאה. שם אמא סיפרה לי שאבא נרצח". קורין: "היא שאלה גם קודם ואני התחמקתי. בבית החולים קיוויתי שתהיה לי עזרה מגורם מוסמך, אבל בסוף מצאתי את עצמי לבד. סיפרתי לה ושתינו בכינו, התחבקנו וזהו. שרי כל הזמן רצתה לדעת עוד פרטים, אבל היא לא דיברה, ואני – בדיוק כמו שאמא מבינה את התינוק שלה – הסתכלתי עליה והבנתי את השאלות לפני שהן נשאלו".

● **ביקשת ללכת לקבר שלו?**

שרי: "בפעם הראשונה שהגעתי הביתה לסוף שבוע מבית לוינשטיין ביקשתי ללכת לשם, ובהמשך, כשהוצאתי רישיון נהיגה, ביקרתי כל חודש בבית הקברות לבד. היה בי צורך לנקות, לשים נר נשמה, להרגיש קרובה. אבל עם הזמן התחלתי ללכת פחות. אני מדברת איתו כל הזמן, הוא איתי תמיד. אני לא צריכה ללכת לשם בשביל זה. לאחרונה הלכתי לקבר כדי לספר לו על ההיריון, ובעזרת השם אחרי שאלד אלך לשם שוב".

נטולת שפות וקריירה

בבית החולים בית לוינשטיין עברה שרי שי"קום ממושך, "הוגדרתי נפגעת ראש קשה, משור תקת בחצי גוף מצד ימין. עד היום אני לא יכולה להזיז את יד ימין ומתקשה בהליכה ואיברתי את הראייה בעין ימין".

"היו לי המון חלומות. רציתי קריירה צבאית. אני עוד זוכרת שבשנה הראשונה בבית לוינשטיין כמעט לא דיברתי, אבל חזרתי שוב ושוב על המילה 'אוטו'. אמא הבטיחה שיהיה בסדר, ובאמת ברגע שזה התאפשר, הלכנו יחד וקנינו רכב והוצאתי שוב רישיון נהיגה. היה לי חשוב להיות עצמאית".

אחד המבקרים שפקדו את מיטתה בזמן השי"קום היה מפקד חיל האוויר דאז, דן חלוץ. "הוא הציג את עצמו בשם דני ומיד נכבשתי בקסמיו", היא מספרת. "מאז הוא הפך לחבר קרוב. בתוך לוח הזמנים הצפוף שלו, הוא היה מוצא זמן ומגיע פעם בחודש לבקר אותי. לאחרונה סיפרתי לו בצחוק שהוא הולך להפוך לסבא והוא מאוד התרגש. בעיניי הסיפור של הקשר ביני לבינו מסמל בדיוק את כל הערכים שהמדינה מדברת עליהם. ב־29 בנובמבר מציינים את יום ההוקרה לפצועי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה. בישראל יש בערך 80 אלף נכים חיילים ואזרחים שנפצעו בדיוק כמוני במהלך השירות הצבאי שלהם. יום ההוקרה הזה עומד השנה בסימן ערכים של רעות וערכות הדדיות, וזה בדיוק זה: חלוץ ראה את הצעדים הראשונים שעשיתי ומאז הוא מלווה אותי בכל צעד וצעד, אפילו בבניית

בבית החולים כל הזמן סימנתי עם האצבעות, רציתי לשאול ולא יכולתי לדבר. היינו משפחה של חמישה, אז הראיתי כל הזמן עם האצבעות ושאלתי איפה החמישי

סיפרו לי שישבתי בליל הסדר באמצע בין אבא לאמא. זה הדבר היחיד שמנחם אותי, שרגע לפני שאבא נרצח הייתי ממש קרובה אליו

הבית הוא ייעץ ועוד לי המון". בית היה יעד גדול שסימנה לעצמה שרי, אחרי שכבר השיגה את העצמאות הפיזית ואת יכולת ההתניידות במכונית. היא חלמה על מקום גדול ומואר, מקום שמתאים גם לנשמתה וגם לכיסא הגלגלים שמשרת אותה כשהיא מתעייפת. שיהיה קרוב לאמא ולסבתא, אבל ייתן לה ארבעה קירות משל עצמה.

היא הקדישה שנים לתכנון. לקחה משכנתה ונעזרה באמא, שניהלה את העבודה במקום. והנה הבית – שתי קומות נוחות ויפות ברחוב שקט בנתניה – כבר שלה. ספה ישנה עומדת בסלון, תקציב לריהוט נוסף לא נשאר, אבל היא בטוחה שעוד יהיה, וכך גם גינה גדולה. "ההצלחה הגדולה זה עניין של אופיי", אומרת קורין. "אם באופי אתה עצמאי, תדרוש את העצמאות בכל מצב. ושרי היא עצמאית, פייטריט שלא מוותרת לעצמה. עובדה שבהתחלה היא לא יכלה לקום מהמיטה, אחר כך הייתה על כיסא גלגלים ובהמשך החלה לצעוד עם מקל הליכה – כל זה בזכות כוח הרצון. ככה היא גולדה, וככה היא נשארה גם אחרי שחטפה את הבומבה

"הלכתי אליו לקבר לספר לו על ההיריון". שרי עם אביה, שמעון

הזו, בזמן שכל החיים עוד היו לפניה". שרי עצמה מודעת לפערים בין מי שהייתה לבין מי שהיא עכשיו, אבל מקבלת אותם כמו שהם. "בעבר דיברתי ארבע שפות והיום אני מדברת שפה אחת", היא אומרת, "וגם בה אני עדיין מתקשה בדיבור. זה הכי מתסכל אותי, שלפעמים המילה תקועה בראש ולא יוצאת. בלילה, כשאני יותר עייפה, קשה לי לדבר. בבוקר, כשאני רעננה, אני מדברת יותר טוב, אבל אם אני מתרגשת אני מתבלבלת".

שרי מוגדרת על ידי משרד הביטחון נכה 100%. "לצערנו רק 100 ולא ההגדרה הגבוהה ביותר – 100 פלוס", אומרת קורין. "היד והרגל של שרי לא מתפקדות, אבל הם טוענים שזו חולשה ולא נכות. ניסינו להילחם בזה ולא הלך. אולי פעם עוד נעשה את זה, כרגע אין לנו משאבים וכוחות".

החברים לשעבר

לאחר שסיימה את השיקום הממושך בבית לוינשטיין, התגדרה שרי במשך שנה במדור נפגעים של חיל האוויר. "כשבתי ללבוש מדים זו הייתה התרגשות גדולה", היא מספרת, "תחורשה של סגירת מעגל". כל זה בזמן שהיא עצמה נתמכת במלווה צמודה שמסייעת לה בפעולות יומיומיות. "אחרי הפציעה נותקו הקשרים עם כל החברים שהיו לי", היא מספרת. "יש לי היום שתי חברות חדשות ולאחת מהן הצעתי להיות המלווה שלי. היא איתי משעות הבוקר עד הערב. פעמיים בשבוע אני הולכת לבית הלוחם בתל אביב, כחלק מתהליך השיקום שלא נגמר, מתאמנת בחדר כושר ועושה מסאז' רפואי".

● **מה עוד עשית מאז הפציעה?**

"עברתי בהתנדבות עם ילדים קטנים שסובלים מפגיור, כאן בנתניה, ואחר כך התנדבתי כשנה עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים במושב בצרה. אני מאוד אוהבת לעבוד עם ילדים – הם לא שופטים אותי, בשבילם אני אדם שלם. ילד יכול לקחת לי את היר שלא עובדת ולומר לי: בואי. אני מחייכת מול התמימות שלהם".

● **את מרגישה שמבוגרים שופטים אותך?**

"אנשים מבוגרים או בני נוער מסתכלים עליי ומרחמים. אצל ילדים זה לא קיים, ושם אני מרגישה הכי נוח. בשנה האחרונה הפסקתי את ההתנדבות כי הייתי כל כולי בבניית הבית, ועכשיו אני מחכה ללידה".

במשך ארבע שנים היא הייתה במערכת יחסים רצינית. "היה לי חבר בריא, היינו יחד ארבע שנים וזה נגמר", היא מסכמת. "אחריו היה קשר נוסף של כמה חודשים, עם הבחור שהוא האבא של הילד".

● **הוא עומד לצידך בהיריון?**

"בטח. הוא שותף מלא ובא איתי לבדיקות". קורין מוסיפה פרשנות אמהית: "כשהם היו ביחד, היא לא רצתה משחקים. היא רצתה להתחתן והוא אמר לה, 'אם את רוצה להתחתן כדי שיהיה לך ילד, אני אעשה לך ילד'. אבל אחרי שהם נפרדו, הוא רצה לחזור ושרי לא".

● **למה?**

"אני לא בן אדם שהולך אחורה", חורצת שרי.

“אני רוצה מישהו שיאהב אותי בזכות מה שאני.” שרי

“זה לא זה וזהו. נתתי צ’אנס, זה לא הלך, היום אני לא רוצה להתאכזב”.

● **איך התמודדת עם ההיריון הלא צפוי?**
“הייתי בשוק. אבל אחרי שזה קרה, זה מבחינתי האושר הכי גדול בעולם. התחושה של ליצור חיים אחרי שחוויתי אובדן – מבחינתי זה להכריז שאותי הם לא הצליחו לשבור. אני חיה והולכת להיות אמא. איך שיצאתי מהרופא רצתי לספר על זה לאמא”.

קורין: “אני מנהלת חשבונות במפעל ושרי באה אליי לעבודה בזמן שהיו סביבי הרבה אנשים, אז היא כתבה לי פתק ועליו מילה אחת: ‘בהיריון’, ואחר כך פתק שני ועליו: ‘שבוע חמישי או שיש’.” אני חושבת שהפתעתי אותה בש”מחה הגדולה שלי”.

● **הפציעה מוסיפה גורמי סיכון להיריון?**
שרי: “לא חושבת. אני פגועת ראש, מעולם לא נאמר לי שלא אוכל להרות, והיה לי ברור שאני אהיה אמא. היה לי מוכן מאליו שעם בן זוג או בלי בן זוג, את הזכות להיות אמא אני שים. הדבר היחיד שכן הלחיץ אותי זה הבריי קות שהייתי צריכה לעבור. אני לא זוכרת את האשפוז ברמב”ם, אבל זה כנראה נצרב לי בגוף. טיפלו בי כל כך הרבה, שאין לי כוח שייגעו בי”.

קורין: “יש גבול לכמה שאפשר לחטוף מכה ועוד מכה – יש גם מתנות לפעמים. לא מספיק שאבא נהרג, שהיית קצינה מוערכת ונפצעת ושלעולם כבר לא תהיי מה שהיית? אז וואלה, לפעמים החיים נותנים גם סוכרייה”.

● **מי יהיה איתך בלידה?**
קורין: “מה זאת אומרת, אני דוחפת את כולם – סליחה, הייתי פה לפניכם”.

שרי: “אני רוצה את שתי החברות שלי”.

קורין: “ומה איתי?”

שרי: “את לא תעמדי בזה”.

קורין: “אני אעמוד בזה כמו גדולה, אני לא יכולה כבר לחכות”.

ועכשיו: אהבה

על אף שהקשיים שהיא מתארת בלתי ניתנים לפעמים, האווירה ששרי משרה סביבה היא אחרת לגמרי. משהו בה משאיר את הרגישם שהכל בסדר, שהכל מסתדר בקלות. אבל

מבוגרים מסתכלים עליי ומרחמים, אצל ילדים זה לא קיים. בשבילם אני אדם שלם. ילד יכול לקחת לי את היד שלא עובדת ולומר לי: בואי

כשמציינים זאת בפניה, היא מחייכת. “רחוק מזה”, היא אומרת. “שנים של תסכול, שבר עמוק באמונה בבורא עולם. אני מגיעה מבית שומר שבת, ובחצי השנה הראשונה היו לי הרבה שיחות עם אלוהים: איך זה יכול להיות, למה אבא שלי היה צריך להירצח, למה נפצעתי, למה הירד לא עובדת, למה העין לא רואה, למה אני, אדם עצימאי כל כך, צריכה להיות תלויה באנשים. אני מוזל טלה, אש וגופרית, ואני לא יכולה להוציא לפועל חצי ממה שאני רוצה. בסוף השלמתי עם אלוהים. בורא עולם נתן לי תקווה. הוא אפשר לי להוציא רישיון נהיגה, לדבר וללכת. לא השתגעתי, לא נפגעתי נפשית או מוחית, אז בחרתי להסתכל על מחצית הכוס המלאה”.

קורין: “את זוכרת מה אמרתי לך בתחילת הדרך כדי לנחם אותך?”

שרי: “תזכירי לי”.

קורין: “שיש לך את כל האיברים. שאת רואה ואת מדברת, את חכמה, את יפה, את סקסית”.

שרי מהנהנת וקורין מסבירה: “הרגשתי שקיב”לתי אותה במתנה, והיא עזרה לי בזה שנלחמה. המזל שלי הוא ששרי תאבת חיים ולא נפלה מבחינה מורלית, כי אם הייתה מתהלכת בבית אבלה וחפזית ראש, אני לא יודעת איך הייתי מתמודדת עם זה”.

● **בשתהפכי לאמא, תהיה לך עזרה?**
“כנראה תהיה לי מלווה 24 שעות, אבל על זה נצטרך להילחם מול משרד הביטחון. בלי יד אתה רק חצי מתפקד. את עושה קוקו? אני לא יכולה. את מבשלת ובתוך רקות הכל על האש? אני מכינה אוכל בשעתיים. כשהצעתי לך כוס מים, נתתי

לך בחר פעמי כדי לא לרוחץ את הכוס”.

● **אז איך תסתדרדי?**
“תהיה פה מישהי, ואם לא, אמא תצטרך להיות פה. וזה מתסכל אותי להיות תלויה באמא, שאני לא יכולה לעשות הכל בכוחות עצמי”.

● **העזת לחזור למלון פארק מאז הפיגוע?**
“לא הייתה לי בעיה ללכת כי אני לא זוכרת כלום מליל הפיגוע, לאמא היה קשה מאוד”.

קורין: “אני הייתי שם במסגרת הטיפול הפסיכולוגי שעברתי. באחד המפגשים ביקשתי מהפסיכולוג שילווה אותי. הגעתי לשם שנתיים אחרי הפיגוע וזה היה קשה, קשה מאוד. מאז הייתי שם עוד כמה פעמים, הייתי צריכה לשבור את המחסום הזה”.

● **ואת, שרי, היית בטיפול פסיכולוגי?**
“בבית לוינסטיין הייתה פסיכולוגית. היא נתנה לי מלא בובות וביקשה שאסדר אותן. אני מצטערת, לא היה חיבור – זה לא זה. אני בקושי יכולה לדבר, מתה לדבר ולא יוצא. אחריה ניסיתי עוד ולא הלך”.

● **אז איך את פורקת את הקושי?**

“אני מדברת עם אמא שלי, עם דודה שלי, עם שתי החברות הטובות. אני לא חושבת שאני אדם סגור”.

● **מה מפחיד אותך היום?**
“אני לא מפחדת. יש בי געגוע עז לאבא ולשרי שהייתי. בהתחלה היה הרבה תסכול, וזה שב ועולה מפעם לפעם – למה אני לא עובדת, למה קשה לי לנהוג בלילה, למה אני מתקשה בראייה ולמה החברים עזבו אותי. מצד שני, אני לא רוצה לחשוב על העבר. עכשיו זה ההווה”.

● **מה התובניות שלך לעתיד?**
“לפני שבועיים חלמתי שהכרתי מישהו חתיך, בחור גבוה כמוני, ואמרתי לו: ‘תקשיב, אני בהיריון’, והוא הסתכל עליי ואמר, ‘אז מה, אני אוהב אותך’.” התעוררתי מהחלום והייתי בת חושת היי. אני רוצה מישהו שיאהב אותי בזכות מה שאני, למרות המגבלה. מישהו שיראה בי את הצדדים היפים, ויש הרבה כאלה. אני בחורה יפה ואינטליגנטית, יש בי הרבה שמחת חיים ואופטימיות. אני אדם תוסס וצריכה מישהו שיתאים לקצב שלי. היום אני פתוחה ובשלה לזוגיות.” ■

sharon-ro@laisha.co.il